

ויאמר ויפתח הַגִּלְעָדִי הַיָּהוּ גִבּוֹר הַיָּהוּ וְהוּא בְּרָאִשׁוֹתָיו וְהוּא וְיִגְלַד גִּלְעָד
 ב אֶת־יַפְתָּח׃ וְתִלְךְ אִשׁוֹת־גִּלְעָד לֹא בָּנִים וַיִּגְדְּלוּ בְּנֵי־הָאִשָּׁה

הָאִשָּׁה אֶת־יַפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־תִתְקַל בְּבֵית־אֲבִינֹךָ כִּי בְּרָא
 ה יָהוּה מַיִמִּים וַיִּלְחֲמֵמוּ בְּנֵי־עַמּוֹן עִם־שְׂעִיר־הָאֵל׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־גִּלְחָמוֹ
 זֶנְיָו עִמּוֹן עַם־שְׂעִיר־הָאֵל וַיְחַכּוּ זִקְנֵי גִלְעָד לְקַחֵת אֶת־יַפְתָּח
 ח מֵאֲרֶז טוֹב׃ וַיֹּאמְרוּ לַיַּפְתָּח לָכֵה וְהַיִּיתָה לָנוּ לְקַצֵּי וְגִלְחָמוֹ
 ט בְּבֵנֵי עַמּוֹן׃ וַיֹּאמֶר יַפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד הַלֹּא אַתֶּם שְׂאֵתָם
 י אֹתִי וְהַגִּירְשׁוּנִי מִבֵּית אֲבִי וּמִדֹּוֹעַ בְּאַתֶּם אֵלַי עַתָּה כַּאֲשֶׁר
 יא אָרַ לְכֶם׃ וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל־יַפְתָּח לְכֹן עֲתֶה שְׂכָנוֹ אֵלָיךְ
 יב וְהִלְכָת עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בְּבֵנֵי עַמּוֹן וְהַיִּיתָ לָנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יְשֻׁבְי
 יג וְלְעֵד׃ וַיֹּאמֶר יַפְתָּח אֶל־זִקְנֵי גִלְעָד אִם־מִשְׁמֵיבִיבִים אַתֶּם אֹתִי
 יד לְהִלְחָת בְּבֵנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה אֹתְכֶם לִפְנֵי אֶגְלֵי אֲרִי־הַכֶּסֶם
 יו וְהַיִּיתֶנּוּ אִם־לֹא כִּדְבָרְךָ כִּן גַּעֲשֵׂה׃ וַיִּלְךְ יַפְתָּח עִם־זִקְנֵי גִלְעָד
 יז כָּל־יְבִרָיו לִפְנֵי יְהוָה בְּפִלְעָפְּהָ׃

והנה כבוד המושל וארדוני דארני׃

לכם, והנה כבוד ערו לא הראיתם לי אות ארבה וסופו הרבה על

העבר ויחראה כאילו אני הולך עם אויבי העוור לכם כעד

משכורת כי מה שהבחתם שאמר המלחמה הנצחון השמוני

וראש, זה דבר שאינו חלוי בהסכמתכם שזה יהיה ממילא שאם

משובים אתם אותי וכי נתנו חי' אותם לפני אנפי ארדני

לכם לראש מעצמי על כרחכם כיון הונחת ומה הבטחתי לי

אתם? וכוננתו מבוארת שהיה הפעם שישמו אותו לראש הוביל

עד שחכפה בלכתו לא ילך בקצות פת כראש, וכמיש אל מלך בני

עמון מה לי וילך כי באת אלי להלחם בארצי שזה אמר מעד

שהיה כבר המושל וארדוני דארני׃

מלכיים

(ס) ויאמר יפתח השיב

לַעֲשׂוֹת אֹתוֹת וּמוֹפְתִים וּפְתִיעוֹת שֶׁלֹּא־יִשְׁלַח־בְּכֹחֵי אֲרָצוֹ
 הַמִּיָּמִים וְכִבְיָאֵל בְּדָרִים אֶלְלוֹי בִּי׃ אֵלֵי הַדְּבָר כָּוֵן׃ שְׂאֵתִי רָכְפִי עֲזָקִיבָא

הַכֶּסֶם גְּדוֹל מְסַבְמִי מְלַטְטָה הִיָּה׃ וְהוּא הִרִיב נֹשֵׂא פְלִי רָשָׁן כְּפֹהִיבָא הַפְּלֹקֵי
 הַשְׂמֵלִישִׁים׃ רְדָמְתָה הוּא וְכָל סַכְנֵי דוֹרָא שְׂעִיר־הָאֵל׃ עַד שְׂעִיר־הָאֵל עָלְמָא
 שְׂאֵתֵי לֹן מְלַטְטָא מְלַטְטָא וְלֹא אֹתָהּ מוֹפְתִי׃ וְעַתָּה הַכְּפֹהִים כְּפֹהִי הֵן׃ שְׂעִיר־הָאֵל הַפְּלֹקֵי

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

תשנת הראפ"ד

מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדוק אי מורה דארני או לא וכיון דלא

עבדי הכי קטלורו׃

מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדוק אי מורה דארני או לא וכיון דלא

עבדי הכי קטלורו׃

מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדוק אי מורה דארני או לא וכיון דלא

עבדי הכי קטלורו׃

מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדוק אי מורה דארני או לא וכיון דלא

עבדי הכי קטלורו׃

מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדוק אי מורה דארני או לא וכיון דלא

עבדי הכי קטלורו׃

העם וינבחר מפלגה'ם משכמו ומעלה: ויאמר שמואל

אל-פלגה'ם היראתם אמת בהרבנו יהוה כי אין כמחו

בפלגה'ם והרעו כל-העם ויאמרו: וחי המלך׃

שמואל אל-העם את משפט המלכה וכתב בפרר ויהי לפני

יהוה וישלח את-פלגה'עם איש לביתו: וגם-שמואל הלך

לביתו ובעתה וילכו עמו החיל אשר-גגע אלקים בלבם: ובני

בלעל אמרו מדה-שענה: זה ויביאו ואל-הביאו לו מנתה ויהי

כמתה'שי׃

דפ"ז (מכ"ה)

ג ואמר יעשה עפ דעתך ופוי, ולענין בן כויבא אין ספק שהיה

מחולקת בין החכמים מקצתם לא האמינו שהוא משי

וקצתם האמינו ר"ע מכללם ואפילו אחר ששלחו חכמים אי מור

ודאין או לא לא חזר בו ר"ע שמה לא בא לפניו דין שיהיה צר

לדון ע"י הדין עד שנהרג או

נחבר לכל שלא היה משיח ומת

שנראה מדברי הראב"ד שישיראל

הרגוהו לא משמע חכי אלא הגנים

הרגוהו ויש לפרש הא דאמרין

כפרק חלק כיון דחזוהו דלא מורח

ודאין קטלוח כלומר רפו ירידה

ממנו וכמו הגנים והרגוהו א"י

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

אגדות חלוקות הן׃

חכ"ה

יש סיפור מפורסם על שני בעלי דינים שלא

היו מרצים מהפסק דין שקיבלו, על כן באו אל הרב צבי הירש ברוידא מסלנט כדי

לשאל דעתו והוא סירב. הוא הסביר: "בפעם הראשונה באתם ברצינות וכובד ראש

על כן התקיים אצלכם ניצב בעדת אל"ס²¹. אבל עכשיו באתם כאילו לבחון, על כך

אין סייעתא דשמיא".

הפירוש וההגות של הרבנים הגדולים ודברי חכמינו

ויאמר יהוה

ויאמר יהוה אל-יהושע היום הזה אחל גדלך בעיני כל-ישראל אשר ידעו כי כאשר הייתי עם-משה אדוניה עמך: ואתה תצוה את-הכהנים נשאי ארון-הברית לאמר כבאכם עד-קצה מן הירדן בירדן תעמדו:

כשם שהאדם צריך להגביר כח עצמו

שלא יהי מושפע מאחרים יותר מדאי, כן צריך שלא לחפוז להיות יותר מהראוי משפיע על אחרים לאכוף עליהם לקבל את מדותיו דיעותיו הפרטיות וכיו"ב. וצריך תמיד להיות מסתפק בחופשו הפנימי, שהוא המקור [המאפשר] להיות עבד נאמן ליוצרו. אמנם לא יאבה להיות נכנס כ"כ בעומק עולמו הפנימי של חבירו לרעה, כי בזה ירכש לעצמו כשרון של עין רעה, והעין הרעה תוכל להשפיע לרעה על זולתו מחלושי הגפש. אמנם במה יוכל האדם להגביל את שאיפתו לשליטתו העצמית, הוא בהכירו באמת חסרונות עצמו. ובהיותו יודע תוכן חסרונותיו וחסרון כח השלמתו, יהי טרוד בהשלמת עצמו וימוד לחבירו ג"כ כח של חופש ושליטה במדה הגונה וראויה המביאה לשלום הבריות, וע"י השלום והאהבה מכיר כ"א יותר את הגיוני חבירו, ומתוך כך מתרבה הדעת והאמת מתבררת והנוקין מתמעטים.

וייטב

לח הדבר בעיני פרעה ובעיני כל-עבדיו: ויאמר פרעה אל-עבדיו טו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו: ויאמר פרעה אל-יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את-כל-זאת אין-נבון מ וחקם כמוך: אתה תדוניה על-ביתי ועל-פירך ישק כל-עמי רק הפסא אגדל ממך: ויאמר פרעה אל-יוסף ראה נתתי אותך על כל-ארץ מצרים: ויסר פרעה את-טבעתו מעל ידו ויתן אותה על-יד יוסף וילבש אתו בגדי-שש וישם רבד הזהב על-צווארו: וירכב אתו במרכבת המשנה אשר-לו ויקראו לפניו אברך ונתון אתו על כל-ארץ מצרים: ויאמר פרעה אל-יוסף אני פרעה ובלעדיך לא-ירלים איש את-ידו ואת-רגלו בכל-ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם-יוסף צפנת פענח ויתן-לו את-אסנת בת-פוטו פרע כהן אן לאשה ויצא יוסף על-ארץ מצרים:

כח אדם

אם באין אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליאל, צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימות משה ועד עכשיו; שנאמר (שמות כד, ט): "ויעל משה ויאדון נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל", ולמה לא נתפרשו שמותן של זקנים? אלא ללמד, שכל שלשה ושלשה שעמדו בית דין על ישראל, הרי הוא כבית דינו של משה. נטל מקלו ומעותיו בידו, והלך לייבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל יום הכפורים להיות בחדש שבוגו. עמד רבן גמליאל ונשקו על ראשו, אמר לו: בוא בשלום, רבי ותלמידי רבי בחכמה, ותלמידי שקבלת

ר' עובדיה מברטנורא למה לא נתפרשו שמותן וכו'. שחס ינה אדם לדון אחר כד שכימו, לומר וכי כד זה כמשה וזהו או כאלד ומיד, אומרים לו שנה חסוב הוא כמותו שסארו אלא תפרשו שנותן:

ראש השנה פרק ב

משנה ט

ר' עובדיה מברטנורא ט הלך ומצאו ר"ע. לר' יושע מירא. על שהשיא גור עליו לחלל את יוסי: אשר תקראו. נקראת כ"ד תלוא הכתוב: בא. רבי יושע אלא ר' דוסא: ש"לח לו רבן גמליאל: גזרני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעותיך, ביום הכפורים שחל להיות בתשבוגתך. וזלד ומצאו רבי עקיבא מצר, אמר לו: יש לי ללמוד, שכל מה שעשה רבן גמליאל עשוי, שנאמר (ויקרא כג, ד): "אלה מועדי ה' מקראי קדש, אשר תקראו אתם"; בין בזמן בין שלא בזמן, אין לי מועדות אלא אלו. בא לו אצל רבי דוסא בן הרקינס, אמר לו: